

1.

На месечини

„Џек“, чуо се нечији глас.

Џек је отворио очи. На месечини је угледао једну силуету.

„Буди се! Облачи се!“ Била је то његове сестра Ени.

Џек је упалио светло. Протрљао је очи.

Ени је стајала уз његов кревет, обучена у фармерке и дукс.

„Хајдемо до кућице на дрвету“, казала је.

„Колико је сати?“, питао је Џек. Ставио је наочаре.

„Не гледај на сат“, упозорила га је Ени.

Џек је ипак погледао. „Човече“, узвикнуо је. „Поноћ је. Превише је мрачно.“

„Није. По месечини се довољно види“, уверавала га је Ени.

„Стрпи се до јутра“, казао је Џек.

„Не, сада“, била је упорна Ени. „Морамо да пронађемо четврти предмет на 'м'. Осећам да ће нам пун месец бити од помоћи.“

„То је шашаво“, казао је Џек. „Хоћу да спавам.“

„Можеш да се наспаваш кад се вратимо кући“, казала је Ени. „Ионако ће време стајати.“

Џек је уздахнуо. „О, брате“, промрмљао је. Али је свеједно устао.

„У реду!“, шапнула је Ени. „Наћи ћемо се код задњих врата.“ На прстима је изашла из Џекове собе.

Џек је зевнуо. Обукао је фармерке, дукс

и обуо патике. У ранац је спаковао свеску и оловку. Затим се искрао низ степенице.

Ени је отворила задња врата. Тихо су изашли напоље.

„Чекај...“, зауставио ју је Џек. „Требаће нам батеријска лампа.“

„Неће. Већ сам ти рекла – месечина ће нам осветлити пут“, поновила је Ени и кренула.

Џек је уздахнуо, па кренуо за њом.

Ени је била у праву, помислио је Џек. Месец је тако јасно сијао да је Џек видео и своју сенку. Све је изгледало као да је преливено сребром.

Убрзо су изашли из своје улице. Ени је водила ка шуми Жапчевог Рукавца. У сенци дрвећа било је много мрачније.

Џек је погледао горе тражећи кућицу на дрвету.

„Ено је!“ узвикнула је Ени.

Чаробна кућица на дрвету блистала је на месечини.

Ени се ухватила за морнарске лествице и почела да се пење.

„Буди пажљива – иди полако“, довикнуо јој је Џек.

Пошао је за њом и ушао у кућицу.

Месечина је сипала светлост кроз прозор.

Обасјала је светлуцаво слово „м“ урезано на дрвеном поду.

Обасјала је и три предмета који почињу словом „м“ које су ставили ту: *месечев камен* из доба нинџа, *манго* из прашуме Амазона и *мамутову кост* из леденог доба.

„Потребан нам је само још један предмет на слово 'м'“, казала је Ени, „да бисмо ослободили Моргану чини.“

Цију.

„Мрвице!“, обрадовала се Ени.

На пригушеној светлости Џек је угледао мишицу. Седела је на једној отвореној књизи.

„Ниси очекивала да нас видиш овако касно, зар не?“, казала је Ени.

Подигла је Мрвицу. А Џек је узео отворену књигу.

„И, куда идемо овог пута?“, интересовала се Ени.

Џек је однео књигу на месечину.

„Ух-ух“, прстењао је. „Знао сам да је требало да понесемо батеријску лампу. Ништа не могу да прочитам.“

Разазнао је само неке цртеже и засенчене слике. Али ни слова није могао да прочита.

„Погледај на корице“, саветовала му је Ени.

Слова су на корицама била већа. Џек је зажмиркао у њих.

„Зове се: *Здраво, Месече*“, прочитао је.

Ени се загрцнула: „Идемо на Месец?“

„Наравно да не идемо“, негодовао је Џек.
„На Месец не може да се иде без тоне опреме.“

„Због чега?“

„Тамо нема ваздуха. Не бисмо могли да дишемо. И не само то, скували бисмо се ако је дан и посмрзавали ако је ноћ.“

„Ииии!“, препала се Ени. „А куда, онда, мислиш да идемо?“

„Можда на неко место где се људи припремају да постану космонаути“, објаснио је Џек.

„То ми се свиђа“, развеселила се Ени.

„И мени“, сложио се Џек. Одувек је желео да упозна космонауте и васионске научнике.

„Хајде, онда, пожели то“, подстакла га је Ени.

Џек је поново отворио књигу. Показао је на слику неке грађевине у облику куполе.

„Волео бих да одемо тамо“, изговорио је.

Ветар се раздувао.

Кућица на дрвету је почела да се окреће.

Окретала се све брже и брже и брже.

Затим се све умирило.

Потпуно се умирило. Завладала је најмир-
нија и најтиша тишина.